

2 skyrius

„Išpjauta iš nužudytos motinos įsčių.“

Olivija graužėsi ištisas paras. Naktimis ramybėje nepalikdavo bjaurios, rūškanos mintys, dienomis ji pati stengėsi atsiriboti nuo aplinkos.

Tokia būsena kankino ilgą laiką, kol galų gale jos vietą užėmė apatija.

Kol atėjo laikas, kai tai tiesiog nebegalėjo tęstis.

Vieną rytą pagaliau nubudęs instinktas žūtbūt išgyventi vėl išstūmė Oliviją į pasaulį.

Tuosyk ji priėmė sprendimą.

Ji įveiks paskutinį studijų Policijos kolegijoje semestrą ir taps diplomuota pareigūne.

Tada išvyks į užsienį. Darbo nesidairys. Tiesiog pranyks, išdums kur nors labai toli ir iš paskutiniųjų pasistengs vėl atrasti ryšį su ta Olivija, kokia egzistavo prieš jai tampant dviejų žmogžudysčių aukų dukra.

Jei tik tai apskritai įmanoma...

Stropiai laikydamasi plano mergina pasiskolino iš giminaičio pinigų ir iškeliavo vos prasidėjus liepai.

Viena kaip pirštas.

Pirmiausia ji atvyko į Meksiką – nužudytos motinos gimtinę, nepažįstamą vietovę, kurioje nesuprantama kalba čiauškėjo niekada nematyti žmonės. Daug daiktų į kelionę mergina neėmė – tik rusvą kuprinę ir žemėlapi, neturėjo nė konkretaus plano ar bent jau aiškios klajonių krypties. Kad ir kur pasisuksi, viskas buvo nauja, o ji pati – niekas. Į priekį judėdama pačios pasirinktu tempu, Olivija pagaliau gavo progą kaip reikiant susitelkti į save. Jos ašarų nematė nė vienas pašalietis. Nė vienas nežinojo, kodėl retsykais ji it bejėgė susmukdavo greta tekančio upelio ir leisdavo savo ilgiems juodiems plaukams valandėlę kitą mirkti vandenyje.

Ji klajojo savo pasaulėlyje.

Prieš išsirengdama į kelionę ji dar rezgė vangias mintis atsekti motinos kilmę, gal net rasti vieną kitą giminaitį, tačiau netrukus susivokė žinanti gerokai per mažai, kad pavyktų užčiuopti bent menkiausią siūlo galą, tad galų gale tiesiog mažame miestelyje šoko į autobusą, dardantį dar mažesnės gyvenvietės link.

Po trijų mėnesių ji atsidūrė Kvatro Sjenegaso mieste.

Užsiregistravo „Xipe Totec“, iš odos išsineriančio actekų dievo vardu pavadintame viešbutyje miesto pakrašty. Temstant basomis kojomis nušlepsėjo į neįtikėtino grožio centrinę aikštę. Buvo dvidešimt penktasis jos gimtadienis, troško jį sutikti tarp žmonių. Po įvairiaspalviais žibintais nukabinėtais platanais būriavosi jaunuoliai: merginos dėvėjo ryškius sijonus, o iš vaikinių kelnių kišenių išdavikiškai kyšojo nosinaičių kraštai. Kompanijose aidėjo juokas.

Baruose skambančios muzikos ritmai pasiekė aikštę, prie fontano ramiausiai stypsojo keletas asilų, o ore maišėsi tūkstančiai nepažįstamų kvapų.

Sėdėdama ant suoloelio it pašalietė, Olivija jautėsi visiškai saugi.

Po geros valandos ji nutarė grįžti į viešbutį.

Kai įsitaisė medinėje verandoje, iš kurios buvo kuo aiškiausiai regėti Čihuahua dykumos platybės ir girdėti su žirgų kanopų kaukšėjimu sumišęs ausį režiantis cikadų griežimas, lauke vis dar buvo šilta. Pasilepinusi buteliu šalto alaus, mergina svarstė, ar nevertėtų užsisakyti dar vieno. Tuomet tai ir nutiko. Pirmąsyk po ilgo laiko ji vėl pajuto po kojomis tvirtą žemę.

„Pasikeisiu pavardę“, – dingtelėjo jai.

„Juk išties esu pusiau meksikietė. Pasirinksiu motinos pavardę. Ji buvo Adelita Rivera – ir aš iš Rioning tapsiu Rivera.“

Olivija Rivera.

Ji nužvelgė priešais nusidriekusią dykumą. Žinoma, pamanė – nuo to viskas ir prasidės. Paprasta. Nusigręžusi ji parodė viduje įsikūrusio baro padavėjui tuščią alaus butelį.

Antrąjį jau gers kaip Olivija Rivera.

Dar sykį žvilgsniu nuklydusi dykumon, ji pastebėjo keletą lengvo vėjelio smėliu nešamų išdžiūvusių krūmynų. Išvydo žalsvai juosvą driežiuką, besikabarojantį į trišakį kaktusą, nulydėjo akimis porą plėšriųjų paukščių, tylutėliai skriejančių liepsnojančio saulėlydžio link, ir staiga be jokios priežasties nusišypsojo. Pirmąsyk nuo praėjusios vasaros pabaigos ji pasijuto beveik laiminga.

Tiesiog šitaip.

Tąnakt ji užmigo greta Ramono – jauno barmeno, kuriam tereikėjo mandagiai paklausti, ar mergina nenorėtų su juo pasimylėti.

Su Meksika buvo baigta. Kelionė jau atvedė Oliviją ten, kur ji troško nukakti. Kitas tikslas buvo Kosta Rika, Mal Paiso kaimelis, – vieta, kur stūksojo jos biologinio tėvo namas. Ten jis prisistatydavo esąs Danas Nilsonas, tačiau tikrasis jo vardas buvo Nilsas Vendtas.

Jis gyveno dvigubą gyvenimą.

Pakeliui ji priėmė ne vieną sprendimą, tačiau visus juos įkvėpė Olivija Rivera – regis, nauja pavardė suteikė iki tol neturėtų galių.

Pirmiausia ji sumanė atidėti karjerą policijoje ir imtis meno istorijos studijų. Adelita buvo menininkė, talentinga raštų audėja. Galbūt tokiu būdu jiedvi galėtų bent kiek suartėti, svarstė ji.

Kitas gyvybiškai svarbus sprendimas buvo susijęs su požiūriu į gyvenimą. Vos grįžusi į Švediją, Olivija leisis savo keliu. Žmonės, kuriais pasitikėjo, ją įskaudino. Per savo naivumą ir atvirumą galų gale ji liko į šipulius sudaužyta širdimi, tad nuo šiol pasaulyje pasitikės tik vienu žmogumi.

Olivija Rivera.

Kai Olivija išbrido iš jūros ir nužingsniavo Nikojos pusiasalio paplūdimiu, buvo vėlyva popietė. Ilgi juodi merginos plaukai krito ant įdegusios odos – po atogrąžų saule ji buvo praleidusi jau keturis mėnesius. Palypėjusi apleisto paplūdimio smėliu aukštyn, Olivija prisidengė pečius rankšluosčiu. Vandens paviršiuje banga sūpavo žalią kokoso riešutą. Atsigręžusi į jūrą ji suvokė privalanti permąstyti tai darsyk.

Čia ir dabar.

„Išpjauta iš nužudytos motinos įsčių.“

Mintyse ir vėl pasirodė vaizdinys. Paplūdimys, moteris, mėnesiena... Žmogžudystė. Nordkosterio salos pakrantėje gyvos užkastos jos motinos gyvybę pasiglemžė potvynio banga. „Dar man negimus, – liūdnai pagalvojo mergina. – Mama mirė man dar nė negimus.“

Taip ir negavusi nė akimirkos į mane žvilgtelėti.

Dabar, stypsodama visiškai kitokiame paplūdimyje, Olivija stengėsi susitaikyti su mintimi – o tai buvo kur kas sunkiau, nei ją suprasti, – kad jūdvių žvilgsniai taip niekada ir nesusitiko.

Gimti nė nepamatytai...

Mergina nužvelgė jūrą, plytinčią iki pat gintaro atspalviais liepsnojančio horizonto. Netrukus sutems. Kranto link ramiai ritosi bangos, kurių šiltas vanduo švelniai užliedavo jos pėdas. Tolumoje matėsi grupelė tamsių galvų, kyšančių vandens paviršiuje.

Užsitempusi plono balto audinio suknelę ji nudūlino į priekį.

Jai žingsniuojant balsvai pilkšvi krabiukai nedelsdami nuskuodė slėptis smėlyje išsikastose duobelėse. Pėdsakus tuojau užliedavo vanduo. Paplūdimiu ji pamažėle ėjo gerą valandą – nuo Santa Terezos iki pat čia stūksojusių Mal Paise uolų. Puikiai žinojo, kad taip nutiks, – po ilgos pertraukos atmintyje vėl sujudės sukrotės vaizdiniai ir mintys.

Tam ir išsirengė pasivaikščioti.

Olivija pasistengė darsyk persisunkti kančia – jau paskutinį kartą. Troško būti pasirengusi. Vos po kelių minučių ji sutiks vyrą, kuris dar labiau priartins ją prie nepažintos praeities.

Septyniasdešimt ketverių vyras, sėdįs ant pakrantėje gulinčio ilgo rąsto, šiose apylinkėse praleido visą gyvenimą. Kadaisė jam priklausė baras Santa Terezoje, bet dabar daugiausiai dienų senis prastumdavo savo keistos trobos verandoje su taure romo rankoje. Kone su visais likimo pokštais jau buvo susitaikęs. Prieš keletą metų mirus mylimam gyvenimo draugui, drauge neliko ir vienintelės priežasties, vertusios tolydžio kurstyti gyvenimo liepsną. Įkvėpti, iškvėpti... Anksčiau ar vėliau viskam ateina galas. Visgi vyras nesiskundė. Turėjo alkoholio. Ir praeitį. Jo gyvenime nuolat pasirodydavo ir iš jo pranykdavo begalės žmonių – kai kurie atmintyje palikdavo ryškų pėdsaką. Pora tokių buvo Adelita Rivera ir Danas Nilsonas.

Dabar jis susitiks su jų dukra.

Dukra, kurios savo akimis išvysti neteko nė vienam.

Jis pasigailėjo neatsinešęs į paplūdimį šlakelio romo.

Olivija vyrą pastebėjo iš tolėliau – numanė, kaip jis turėtų atrodyti. Abasas el Fasis buvo jai nupasakojęs, tačiau tvirtai žinoti negalėjo. Stabtelėjusi kiek atokiau nuo rąsto ji laukė, kol senis pakels akis.

Nesulaukė.

– Rodriguesas Boskė?

– Boskė Rodriguesas. Boskė – vardas. O tu – Olivija?

– Taip.

Tuomet Boskė žvilgtelėjo aukštin. Vos senų siauručių jo akių žvilgsnis pasiekė Olivijos veidą, vyras suvirpėjo – vos pastebimai, bet to pakako, kad merginos prisiminimuose iškiltų viena konkreti akimirka. Lygiai taip sureagavo Nilsas Vendtas tą naktį pernai Nordkosterio saloje išvydęs ją stovinčią tarpduryje, nė nenumanydamas, kas ji per viena. Juo labiau kad ji – Adelitos Riveros ir jo paties dukra. Olivija taip pat nežinojo, kas toks į jos duris pasibeldęs vyras. Taip jiedu išsiskyrė merginai pirmą ir paskutinį sykį išvydus tikrą savo tėvą gyvą.

– Tu kaip iš akies lupta Adelita, – krenkštelėjo Boskė.

– Aš – jos dukra.

– Prisėsk.

Mergina įsitaisė ant rąsto, kiek atokiau nuo jo – vyras išsyk tai pastebėjo.

– Esi labai graži, – pridūrė jis. – Visai kaip ji.

– Pažinojote mano motiną.

– Ir tėvą. Didijį švedą.

– Ar taip jį vadino?

– Aš vadinau. O dabar abiejų nebėr.

– Tiesa. Rašėte, kad turite mano motinos nuotrauką?

– Nuotrauką ir dar vieną kitą smulkmeną.

Abasas el Fasis buvo Olivijai davęs Boskės elektroninio pašto adresą. Kažkur Meksikoje užsukusi į interneto kavinę ji surezgė laiškelių, prisistatė, kas esanti, prisipažino greit atvyksianti į Kosta Riką ir norinti susitikti. Boskė atsakė nedelsdamas – asmeninių laiškų gaudavo itin retai. Jis merginai papasakojo turįs keletą asmeninių jos tėvų daiktų.

Kilstelėjęs nedidelę pailgą metalinę dėželę, nudažytą raudona ir geltona spalvomis, – kadaise viduje būta išskirtinės kokybės kubietišku cigaru, – senis pravėrė ją ir vos pastebimai virpančiomis rankomis ištraukė fotografiją.

– Tai – tavo mama. Adelita Rivera.

Palinkusi arčiau Boskės, Olivija paėmė spalvotą nuotrauką, nuo kurios švelniai dvelkė cigarais. Mamos nuotrauką buvo mačiusi ir anksčiau – tą, kurią pernai iš Santa Terezos

parvežė Abasas el Fasis, tačiau ši buvo kur kas ryškesnė, o moteris atrodė nepalyginti gražiau. Gerai įsižiūrėjusi mergina pastebėjo, kad Adelita viena akimis vos pastebimai žvairavo.

Visai kaip Olivija.

– Adelita šiuo vardu buvo pakrikštyta Meksikos didvyrės garbei, – prabilo Boskė. – Adelitos Velarde – karės, dalyvavusios Meksikos revoliucijos kovose. Jos vardas tapo stiprių, narsių moterų simboliu. Apie ją ir daina sukurta – „La Adelita“.

Staiga Boskė ėmė tyliai dainuoti – iš jo lūpų švelnia, ramia melodija sklido ispaniški žodžiai, daina apie drąsią tvirtuolę, kurią tuojau pamildavo kiekvienas maištautojas. Olivija dirstelėjo į jį, tuomet – į motinos nuotrauką: virpančiu senio balsu niūniuojama daina palietė giliausias jos sielos kerteles. Pakėlusį akis mergina nužvelgė vandenyną. Situacija buvo absurdiška, bet sykiu magiška ir kaip diena nuo nakties skyrėsi nuo įprasto gyvenimo, kurį paliko Stokholme.

Nutilęs Boskė įsižiūrėjo į paplūdimio smėlį. Dirstelėjusi į vyrą, Olivija tuojau suprato: jis taip pat gedi. Jos motina ir tėvas buvo artimi jo draugai. Mergina pasislinko arčiau ir prisėdo visai greta Boskės. Šis atsargiai paėmė ją už rankos. Olivija nesipriešino. Boskė nurijo seiles.

– Tavo motina buvo talentinga menininkė.

– Abasas man sakė. Beje, jis prašė perduoti linkėjimų.

– Jis puikiai naudojasi durklais.

– Tiesa.

– Gal jau eikime pažiūrėti tavo tėvo namo?

– Tuojau.

Darsyk nužvelgusi vandenyną Olivija išvydo artinantis didžiulę bangą: besirisdama ji pulsavo lyg širdis. Anksčiau pastebėti žmonės jau ropštėsi ant banglenčių. Susirietę jaunuoliai kūnais sugavo bangą ir leidosi žvėrišku greičiu jos nešami tolyn nuo horizonto.

Olivija pakilo nuo rąsto.